Írta: Administrator
2017. június 06. kedd, 08:24 -

Miért késik ilyen soká Demszky felelősségre vonása? Miért nem ásnak le a kutatók a választási csalásokig, a nyolcéves rendszer lényegéig, az egész társadalmi rétegnek a felelősségéig, amelyik ezt a Gyurcsány–Bajnai-rendszert életben tartotta, és a hasznát élvezte? Meddig kell várni a titkosszolgálatok idegenszolgálatának feltárásáig, a Jobbik megteremtése MSZP-s és titkosszolgálati összefüggéseinek leleplezéséig? Nem lehet megvárni, hogy az elsikkasztás megismétlődjék. Az 1990-es januári jóslat a Vasárnapi újságban ma is érvényes: jönnek az új Kun Bélák. Nem azok, akik akkor, hanem újak. Más szerelésben, baseballsapkában és meleg büszkeséggel, még csak lappangó liberalizmussal, de holnap követelőzővel. Nem lehet mindent a kormánytól várni. A magyar nemzeti keresztény rétegnek, magának a győztes tábornak kell kifüstölnie a liberálbolsevizmust.

A liberális vagy libertáriánus tévék, rádiók csak hírközléseikben, kényszerű tényismertetéseikben vesznek tudomást a választási eredményről. Ami pedig ebből következik, s ami voltaképpen ezt létrehozta, a szemlélet- és rendszerváltozásról, arról nem mondanak semmit. Még az MSZP bukását is elismerik, de az origójuk és a mércéjük megmaradt a liberalizmusban. Válságról beszélnek, amelynek nincs oka, felelőse, és amely a jövő kormányát és az egész társadalmat visszaragasztja a liberalizmusba, amely megbukott. Ezt persze, hogy „megbukott”, ki nem ejtik a szájukon. Mindent úgy adnak elő, hogy igen, új kormány következik, de annak vizsgája az, hogy hogyan fogja a lejárt liberális törvényeket, gazdasági, piaci és politikai alapelveket továbbépíteni. A kérdés, sokszor kimondatlanul is, nem az bennük, hogy mit fog gyökeresen megváltoztatni a kétharmados kormány és a kétharmados magyar keresztény társadalmi erő, hanem az, hogy mit fog megőrizni a bukott liberalizmusból. A központilag irányított média nem vesz tudomást a történtekről, a valóságról. Tulajdonképpen az engedetlenség egy formájával állunk szemben. De ez nem polgári engedetlenség, ez polgárellenes engedetlenség. Egy kicsiny csapat, egy törpe kisebbség médiumokba küldött szavalókórusa finoman, de nem hatástalanul szabotál. Élve monopolhelyzetével, beássa magát.

Ezek a liberális beásások természetesen a demokráciát féltik egy személy, egy párt túlzott hatalmától, mellékesnek nyilvánítva a többségi akaratot, amely ezt az erőt megválasztotta. Féltik a kultúrát és a kultúra általuk odatett vezetőit, sztárjait, és amennyire csak lehet, antiklerikálisok. Azt játsszák el, hogy valamiféle klerikalizmus kiépítése folyik. Vádolnak

cigányellenességgel és attól a szélsőjobbtól féltik a demokráciát, amelyet ők hoztak létre és egyetlenegy liberális alapelvet, a régi piacelméletek egyetlenegy tételét nem adják fel, a nagytőkét védő egyetlenegy bunkerből nem dugják ki a megadás fehér zászlaját. Történhet akármi, az égbolt számukra megmarad kék-fehér.

A harc tehát folytatódik. A média nemzetellenesei és moszadosai nyilvánvalóan úgy gondolják, hogy csak pártjaik vesztették a csatát, a nemzetellenesség, a keresztényellenesség, a tőkés társaságok világháborúja és a magyar megszállás helyi háborúja még nem ért véget és a vezérigazgatóságokba még vissza lehet jutni. Kitartás van, pénz még van, az emberek kifáraszthatók, korrumpálhatók, felőrölhetők. Sikerük attól is függ, mennyire tudják álcázni magukat, s mennyire tudják a megőrzött liberális tételeket az agyakba belődözni.

Mondani sem kell talán, menyire veszélyes hadművelet ez a magyar kibontakozásra nézve. Elég csak annyit leszögezni, hogy akit mélyen elaltatnak, nem biztos, hogy felébred. Ha a liberális világképből egy győztes nemzeti közösség nem tud kilépni, akkor végül elfelejti, hogy győzött. Ha a korlátlan egyéni szabadság és szabadosság túlhajszolt eszméje legyőzi az összefogás és közösségalkotás, a szolidaritás és a közös jövőért dolgozás eszméjét, ha a bűnös életvitelűvel, az off-shore-ossal csak mint egy másik méltánylandó álláspontal lehet vitatkozni és az igazság továbbra sem érvényesíthető, akkor nem alakul ki a nemzeti együttműködés. Pontosan tudják a liberális irányító központok, miért folytatják makacs ellenállásukat, engedetlenségüket.

Most mégis egy másik és talán még fontosabb oldalról közelítem meg ezt a kérdést: a bizalom felől.

A bizalom és a bizalom foka, avagy a bizalmatlanság egy rendszer fennmaradása, sikeressége vagy bukása szempontjából nézve létfontosságú. Még fontosabb a bizalom induláskor. A hajnali harmatban mindenki számára, aki felül a szekérre a szépen fényesre kefélt lovak fara mögé, bizonyosnak kell lennie, hogy a munkát el tudják végezni, kapavágásaikkal megszabadítják a kukoricát a gyomoktól, s a munkának van értelme. A választás is bizalomkifejezés, de a választott kormány első lépéseikor, a munka megkezdésekor ez a bizalom felelősséggel is megtelítődik és az ekkor keletkező bizalom vagy bizalmatlanság évekre meghatározhatja a kormány és a közös vállalkozás sorsát. Ha van bizalom, akkor a vállalkozás közös lesz, és minden próbát kiáll.

A liberális rendszer voltaképpen nem ismeri a bizalomnak ezt a formáját. Hallani sem akar

semmiféle közös vállalkozásról, mert mindent az egyénre és az egyén szabadságára és a piaci konszenzusra épít.

A konszenzus nagyon szép eszme, ideológia és követelmény. Barátságos és vértelen, működtető eszköze a végtelen tárgyalás, amelyben még az öklöket sem szabad feltenni az asztalra, nemhogy a revolvert. Akik kitalálták és leírták, majdhogynem utópiaként a 18. században és a 19.-ben, komoly gondolkodók és jóhiszemű emberek voltak. Maguk sem tudták elképzelni, hogy a harmadik rend, a polgárság társadalma, a tőkés termelés 200 év múlva a globalizmus és a „tőkés társadalmak világuralma” lesz, amelyben a konszenzus már kikényszerített. A gyengébb fél elfogadja és önérdeke feladásával helyesli az erősebb fél piaci álláspontját. Az a konszenzus, amely most a liberalizmus alaptana, az erőszak és rejtett parancsuralom, a kartellek, konszernek, a világcégek és a legnagyobb pénztulajdonosok világuralmának eszköze. Maszlag. Nincs. De van, mert lennie kell.

Az írek két népszavazáson utasították el a Lisszaboni Szerződést. Harmadszor is szavazniuk kellett és meglett a konszenzus. Ez a horogra akadt és kifárasztott hal konszenzusa: emelj ki a vízből, ahol éltem. Azért kell lennie, hogy ne legyen helyette más, ne legyen helyette közös vállalkozás vagy mondjuk nemzeti együttműködés. A közös vállalkozás a nagy pénztulajdonosok szemében nép, nemzet és szocializmus. Számukra mindhárom vállalhatatlan. Az emberek közötti bizalom nemzetet teremt, közös vállalkozást hív életre és fogyasztóból termelőt farag. Hasonlóképpen az erőszakra épülő rendszerek sem tudnak mit kezdeni a bizalommal, mert számukra a bizalom félelmetes. Vágyálom marad számukra, és ki kell taposniuk a társadalomból.

Sztalin rendszere iránt erős, mély, keserű bizalmatlanság támadt megszületése pillanatában, s hosszan fennmaradni csak végtelen erőszakkal, gyilkolással és munkatáborokkal volt képes. Ahhoz, hogy hosszú távon fenn tudjon maradni, harmincmillió saját alattvalóját kellett kiirtania.

A huszadik századi erőszakra épülő, társadalomátalakító rendszerek sorát az olasz fasizmus nyitotta meg. Mussolini azonban egyáltalán nem bizalom nélkül kezdte rendszerépítését. Vele szemben inkább csak egy kisebbség és a királyi udvar sorakozott fel. Hangzatos jelszavai pozitív visszhangot váltottak ki a tömegekből. A változásra alaposan megérett olasz helyzet megosztotta a társadalmat, valahol a felezővonal tájékán. Ennélfogva nem is kényszerült annyira durva eszközök igénybevételére, mint Sztalin vagy Hitler. A baloldal ellenállásába beleütközött, azt letörte, de ezért sehol Európában nem kapott feddést sem. Olaszország egészen addig, amíg Hitler Németországával meg nem kötötte a szövetséget, az európai fejlődés egyik, ha nem is kedvelt, de elfogadott útja maradt. S amikor Magyarországon megindult a jobbra tolódás, Gömbös Gyula az olasz utat választotta. Mussolini sok nem olaszt

is magával ragadott. Ugyanígy Hitlernek is, erőszakos menetelései ellenére, a nyomor megszüntetésével és a szociális kiegyenlítődés elérésével nagy tömegeket sikerült maga mögé felsorakoztatnia és tulajdonképpen a kisebbség volt ellene. Zsidóellenessége, ami Mussoliniből alapjában véve hiányzott, világméretű ellenállást vont köréje. Hitler zsidóellenessége elsősorban Rooseveltet, az akkori amerikai elnököt, a világgazdasági válságból úgyszintén állami beavatkozással, központosítással kilábolót tette halálos ellenségévé. Az amerikai elnököt a harmincas években már egy nagyon befolyásos zsidó kör vette körül és tartotta a bűvkörében. Párizs Hitler- ellenességét a zsidókérdés csak kiegészítette és színezte, a reváns, az első világháborúban megszerzett vagy visszaszerzett területek és ipari központok esetleges elvesztése sokkal nyomósabb volt a francia németellenességben.

Amikor ezt a ma már történettudományi kérdést felvetjük, a legforróbb jelenről beszélünk. Nem Mussolininek és különösen nem Hitlernek akarunk igazságot szolgáltatni, nem számukra vetünk fel mentségeket, hanem a mindent egybemosó liberális világkép pusztító, nemzetellenességével szállunk szembe. Most, hetven év múltán kezd kiderülni, hogy a nemzeti szocializmusokban nem is a szocializmus, hanem a nemzeti volt a liberalizmus fő ellensége. Sztalin rendszere, mivel internacionalista volt, gyakorlatilag soha nem lett elítélve, s még zsidóellenessége is elfogadottá lett, mert a zsidó pártértelmiségnek csak egy részét irtotta ki, a másikat megtűrte. Kaganovics ott állt a sírjánál és siratta. Aki pedig egész bűnös rendszerének elemzője, leleplezője volt, s hatalmas művével egy transzcendentális rálátást nyújtott, Szolzsenyicint több megszólás, gáncs érte, és éri, mint elismerés. De ki tárja fel, hogy a liberalizmusnak ez a 21. századi végállapota nemzetellenes. Mindent egybemos, hogy a nemzeti összefogást, építést megakadályozza.

Ugyan miért volt lehetséges, hogy bár bizalmat egyes-egyedül a sztalini szovjetrendszernek nem sikerült maga iránt teremtenie, semennyit, a liberalizmus kegyeltje mégis ez maradt? A liberalizmus ma is megkerüli ezt a kérdést és a bizalom helyett a konszenzust erőlteti, amely a piacon alakul(na) ki, szemben álló érdekű felek között. Ebben a konszenzusban azonban nincs különbségtétel jó és rossz között, szegény és gazdag között, a közösség érdeke, a közjó és a nagytőke önző érdeke között. Ezért nem olyan nagy bűn ebben a konszenzusban, ha a Nemzeti Bank elnöke off-shore cégben kerüli el az adófizetést.

A liberalizmus irtózik attól, hogy rálátást engedélyezzen a bizalomhoz való viszonyában. A legnagyobb bizalom elvén állónak, a legnagyobb kedvezmény megadójának és az ártatlanság vélelmét képviselőnek fogadtatja el magát, de senkiben sem bízik, és mindenkit ellenségének tekint. Régebben ez természetesen nem így volt. Most úgy állítja be például, hogy Kína népei szenvednek a kommunista uralom alatt és nem bíznak a rendszerükben, holott ma már ez nyilvánvaló képtelenség. Hasonlóképpen ma Magyarország még túlnyomóan liberális kézben lévő sajtójának, most már mint utóvédnek, az a célja, hogy a választáskor megnyilvánult bizalom olvadjon el, és az új kormányt és elsősorban a törekvéseit, az új rendszer

megteremtésének kísérletét bizalmatlanság vegye körül. Mindjárt az induláskor, amikor még el sem kezdődött.

Az Antall-kormány végeredményben a vészes bizalomhiányba bukott bele. Az SZDSZ és az MSZP sajtója, tévéje, rádiója addig tépázta, rágalmazta, addig kergette hibából hibába és az MDF addig magyarázkodott, vonult vissza, rendezetten vagy fejvesztetten, amíg a nép megunta. Aki mindig visszavonul, és mindig csak magyarázkodik, az Magyarországon nem él meg, a magyar nép azt nem fogadja el. A régi MDF rágalmazása és a belőle kilökött, majd kivált MIÉP és Magyar Út, a nemzeti radikalizmus békességre és a status quóra veszélyes voltának állandó felhazudása, akármilyen rothadt, szegényes, nyomorult volt is az a status quo, megtette a hatását. A rágalmazás már l992-ben felfejlődött a nemzet rágalmazásává, és a nemzeti öntudat, önbecsülés lejáratásává. A liberalizmus azóta is mindent támad, ami kollektív, ami nem az egyén korlátlan szabadságát emeli mindenek fölé. A neoliberalizmus pedig, ami voltaképpen csak egy mentőöv a süllyedő liberalizmuson, szétszed, bepiszkol mindent, ami közös vállalkozás, akarat és szolidaritás. Neki együttműködés nem kell, neki konszenzus kell, amelyet a betörő köt a megrabolttal, az off-shore-os a gyermeke napközijét kifizetni sem tudó magányos családanyával.

A liberális sajtó most, miközben nagyon alázatos, bizalmatlanságot szít. Alámos. Aránylag könnyű a dolga, mert Magyarországon a bizalom mindig hiánycikk volt a huszadik század folyamán. A Horthy-rendszer iránt a bécsi döntések után, a visszacsatolások következtében fellángolt valami bizalom és reményféle, a háborús konjunktúra is segített, de aztán a doni katasztrófa és Sztálingrád, és a kikerülhetetlen vég előszele minden bizalmat elpusztított és a rendszer, nyilasok, és bevonult németek összehangolt támadásában megadta magát. A Horthy-rendszer azonban, miután elmúlt, megszépült. „Az utolsó békeév” legendája a Rákosi-rendszer borzalmas terrorjában és nélkülözésében ragyogott fel. Mintha aranykor lett volna. Mégsem állíthatjuk, hogy a népi emlékezés csak nosztalgián alapult. 1940 táján, a népi mozgalom egyre szélesedő körökben ismertté válása idején valóban volt valami reményteljes a magyar létben. A magunkra találásban. A népi értelmiség megjelent a színen és új szellemű magyarságot hirdetett. Móricz Zsigmond és Németh László több együttes előadó körúton is részt vett, és figyelő, aktív, fiatal hallgatóság előtt tervezgetett. Mindez azonban 1945 után nyomban bűnnek számított, és a deportálásokhoz vezető út kikövezésének minősült. Magától értetődik, hogy az új szovjetrendszer, a bosszúállás rendszere, semmilyen bizalmat nem tudott kelteni maga iránt, s még a parasztság és a falu is elfordult tőle, úgyszólván a nincstelenjeivel együtt, akik pedig földet kaptak tőle.

Soha nem élvezett kevesebb bizalmat még rendszer, mint a szovjet tankok hátán berendezkedő Kádár-rendszer. Kénytelen volt tehát a legdurvább erőszakhoz folyamodni, majd pedig az engedmények, csalogatások, ígérgetések mézesmadzagával összekötözni, akit csak lehetett. Legnagyobb fegyverténye, hogy hagyta élni az embereket, ha mindent elfelejtettek és

nem fejezték ki bizalmatlanságukat. Így aztán az évtizedek során egy különleges állapot alakult ki a magyar társadalomban. A bizalom nélküli semlegesség, amelyet a hatalom természetesen bizalomként könyvelt el. Ez romboló lelkiállapot volt. Züllesztő és korrupt. Mert végeredményben valamilyen szinten mindenki tudta, hogy a rendszert nem volna szabad eltűrni és vele semmilyen formában nem volna szabad együttműködni, mivel azonban megdönthetetlennek és öröknek látszik, ezt a semleges tűrést kell választani vele szemben.

A Nyugat, amikor az érdeke úgy kívánta ezt a semleges tűrést, ezt az elhallgattatott bizalmatlanságot a rendszerhez hasonlóan, bizalomnak fogta fel. A magyarság úgy jutott el a rendszerváltáshoz, hogy a társadalom, a nép legalább felerészben nem hitt és nem bízott semmilyen alapvető változás lehetőségében és főként sikerességében. Mert már alig-alig voltak a lélekben bizalomtenyészetek. Az Antall-kormány és a rendszerváltás a semleges tűrés állapotában kezdte meg a működését és a sajtó nagy része, a nyilvánosság fórumai elsősorban csak hangzavart teremtettek. A rendszerváltás törvényeit, rendeleteit, szabályait nem ismertették, sőt az új helyzetekben az emberek eligazodását is megnehezítették. Külön elemzést igényelne az az írás- és szerkesztéstechnika, amellyel a rendszerváltás kétségtelen politikai tényeiből rendszerfolytatódást kevertek ki, s ezzel igazolták sok-sok káder helyén maradását vagy „más, fontos beosztásba” jutását. Leghatározottabban ismét a nemzeti, magyar öntudaton alapuló kibontakozást és hatalomátvételt utasították el. Mint amit a Nyugat nem akar. S valóban, nem is akarta.

Folyamatosan mellébeszéltek és minden iránt bizalmatlanságot támasztottak, ami nemzeti és népi és keresztény. Túlnyomó részük erősebben bírálta a rendszerváltó kormányt és a pártjait, különösen annak szélsőségesnek nyilvánított részét, mint a múlt bűneit. Ezt is fel kellene dolgozni. Kiderülne, milyen mély elhallgatás övezte a Kádár-rendszer bűneit, sortüzeit, a magyar nép ellen elkövetett bűneit. A Nagy Imre sírfeltárása, a 301-es parcella feltárása szép, szükséges és katarzissal járó cselekmény volt, de egyedüli és egy kicsit ezt is beárnyékolta, hogy az áldozatok csontjaiból egy liberális, nem az éles rendszerváltásban érdekelt kör akart emelvényt rakni magának. De nem ez volt a baj, mert ennek a körnek a tagjai tisztességes emberek voltak, s mögöttük, sokszor ellenükre nyomult a megszálló kör, a Tom Lantos-társaság és a Soros Alapítvány.

S ráadásul a 301-es parcella csak kis hányadát jelentette a Kádár-rendszer magyarság ellen elkövetett bűneinek. S erről sehol egy szó el nem hangzott.

S mire észrevehette volna magát a népi tábor, már a nyakán volt a Charta-mozgalom. Semmi elszámolás. Azok, akik legalább családilag benne voltak, és a régi bűnök haszonélvezői voltak, elkezdték a demokráciaféltést. Az új rendszerrel szemben. A sajtó által fenntartott, tovább

éltetett liberalizmus és akkor még bolsevizmus az egész rendszerváltást belefojtotta a bizalomhiányba.

Ma is ezt teszi. Nem nagyon nehéz kiválasztani az analógiákat. Reméljük, senki nem sértődik meg, ha felállítjuk az egyenlőséget: a BKV-ügy a mai változás 301-es parcellája. De miért késik ilyen soká Demszky felelősségre vonása? Miért nem ásnak le a kutatók a választási csalásokig, a nyolcéves rendszer lényegéig, az egész társadalmi rétegnek a felelősségéig, amelyik ezt a Gyurcsány–Bajnai-rendszert életben tartotta, és a hasznát élvezte? Meddig kell várni a titkosszolgálatok idegenszolgálatának feltárásáig, a Jobbik megteremtése MSZP-s és titkosszolgálati összefüggéseinek leleplezéséig? Az, hogy ez a lap logikai úton és saját tapasztalatainak felhasználásával elindította a gondolkodást, nem elég. Ez csak egy húszezres hetilap, a tévéket milliók nézik, s fogalmuk sincs a dolog lényegéről. Nem lehet megvárni, hogy az elsikkasztás megismétlődjék. Az 1990-es januári jóslat a Vasárnapi újságban ma is érvényes: jönnek az új Kun Bélák. Nem azok, akik akkor, hanem újak. Más szerelésben, baseballsapkában és meleg büszkeséggel, még csak lappangó liberalizmussal, de holnap követelőzővel.

Nem lehet mindent a kormánytól várni. A magyar nemzeti keresztény rétegnek, magának a győztes tábornak kell kifüstölnie a liberálbolsevizmust.

(2010. május)